

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

Capvt XXIV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

commisisse per Illyricum, & sic vagam, ut ita dicam, & præterita delegationis occasione expirantem auctoritatem certa tum primùm ratione Ecclesiæ Theſſalonicenſis commiſſiſſe. Nunc referenda ſunt Leonis verba de vicariatu Anaſtaſij, in qua cum dicat ſe illi committere vices ſuas per Illyricum, addit id ſe facere exemplo Siricij, ſimulque arcanum aperit allatæ à nobis conciliationis: *Beate reſcordationis Siricij exemplum ſecuti, inquit, qui ſanctæ memoriæ Anyſio prædeceſſori tuo, bene de apoſtolica ſede tunc merito, & rebus poſt ſequentiſſibus approbato, certa tum primùm ratione commiſiſti, ut per illam provinciam poſitiſ, quas ad diſciplinam teneri voluiſt, Eccleſiis ſubveniret.* Iſtam obſervationem confirmant ſequentia verba Leonis: qui cum memoriam iniret eorum Episcoporum Theſſalonicenſium quibus Romani Pontifices commiſerant vices ſuas, omnino incipit ab Anyſio, dum ait prædeceſſores ſuos commiſſiſſe vices ſuas prædeceſſori deceſſoriſque Anaſtaſij, id eſt, Anyſio & Ruſo, quibus ſucceſſerat Anaſtaſius. Quare cum horum tantum mentionem faciat Leo, manifeſtum eſt ab Anyſio incepiſſe eum vicariatum, adeoque initia ejus, quod sæpe dicendum eſt, Papæ Siricio deberi.

VI. Itaque fruſtra ſe torquent qui anxie quærent utrum Acholius Illyrici Primas à Damaso conſtitutus ſit ante quàm Concilium Aquileienſe celebraretur, atque id antea factum eſſe ſibi perſuadent. Nam præterquam quòd Acholius exarchicam auctoritatem quoad ordinationes obtinebat in Illyrico ſecundum veterem Eccleſiæ ſuæ conſuetudinem, ut ſuprà diximus, cum non tam nova auctoritas illi acceſſerit ratione vicariatus quàm cumlatio juris, manifeſtum eſt nihil iſtiusmodi conſtitutum à Damaso circa Acholium fuiſſe. Certè vir illuſtriſſimus Franciſcus Hallierius regius tum Theologiæ Profeſſor in Academia Pariſienſi, ſed Cabellienſis dein Episcopus, ex eo probat Acholium Damasi vicariatu nondum ornatum fuiſſe anno cccclxxxii. quòd is in epistoſta ſynodica Episcoporum orientalium in Conſtantinopolitana urbe congregatorum ad Damasum & ad ſynodum Romanam ſcripta, de qua actum eſt ſuperius, poſt poſitus invenitur Ambroſio Mediolanenſi, Brittoni incertæ ſedis Episcopo, & Valeriano Aquileienſi.

CAPVT XXIV.

Synopſis.

I. Siricius primus omnium certa conſtitutione Any-

Tom. II.

ſio Theſſalonicenſi Episcopo delegavit vices ſuas. Ejus exemplum ſecuti ſunt Anaſtaſius & Innocentius primus. In quo tum conſiſteret ille Vicariatus.

II. Generalia tantum in initio mandata fuerunt, ut caule omnes Illyriciana, ea nimirum qua ſecundum morem referri debebant ad Romanum Pontificem, ad curam perſtinerent Theſſalonicenſis antiſtitis. Quod probatur auctoritate Innocentij I.

III. Anyſio ſucceſſit Ruſus, cui vices ſuas per Illyricum orientale commiſit Innocentius, ſalvo Metropolitanorum jure.

IV. Ei poteſtatem facit congregandi ſynodos extraordinarias, quotiens occaſiones emerſerint gravium negotiorum qua congregationem ſacerdotum requirant.

V. Innocentius literas de legatione Ruſi conſcribi juſſit ac mitti ad univerſos Episcopos per provincias Illyricianas conſtitutos, ut in omnium notitiam venirent.

VI. Hunc honorem retinuit Ruſus ſub Zoſimo, Bonifacio, & Celeſtino. Cauſa Perigenis ei commiſſa à Bonifacio.

VII. Eodem tempore Ruſus patitur contraditionem ab Episcopis Illyricianis, qui de ea re ſcribit ad Bonifacium. Colligitur iſtud ex epistoſta Bonifacij ad Ruſum, qua deſcribitur.

VIII. Deinde Bonifacius, laudatis Adelphio & Perigene quòd ceteris Episcopis Illyricianis non conſenſiſſent, ſed Ruſo ſemper adheſiſſent, illum hortatur ad conſtantiam, & cauſas Episcoporum judicare illum jubet.

IX. Inquirunt in capita de quibus querelam ſitam Ruſus depoſuerat apud Bonifacium, qua erant graviffimi momenti, uſpote in quibus de ſumma rerum ageretur.

X. Illyriciani Episcopos agere ferunt ſibi in omnibus cauſis eccleſiaſticis ſuperpoſitum eſſe Episcopum Theſſalonicenſem. Quod probatur ex Bonifacio.

XI. Horum invidiorum ſuaſionibus permotus Theodoſius Junior, cauſas dubias Illyrici decernit referendas eſſe ad Episcopum Conſtantinopolitanum. Cui novitati obſtitit Bonifacius, ob reverentiam canonum.

XII. Sed alius penetrabat tentata diviſio Illyrici orientalis à patriarchatu Occidentis, & quorundam Episcoporum præſumptio, qui cauſas retractare audebant qua ſupremo ſedis apoſtolice judicio deſinita fuerant. Orientalium Eccleſiarum communio vetus cum Romana, & illarum ad iſtam confugia in magnis periculis.

XIII. Angebat Bonifacium cauſa Perigenis, quòd ejus occaſione tentarentur arcana dominationis. Nam cauſam ejus retractare volebant Illyriciani Episcopos in ſynodo Corinthiaca, quam congregare moliebantur præter conſcientiam Ruſi.

XIV. Itaque aperte illis comminatus eſt abſtentionem, ſi cauſam illam iterum ad diſcutiendum in medium adducerent. Valuit itaque Perigenis ordinatio, ut docent epistoſta Sixti III.

XV. Iſtud ipſum probatur teſtimonio Socratis & Ivoſis Carnotenſis, tum aliis nonnullis argumentis.

XVI. De jure congregandorum Conciliorum Illyrici.

XVII. Bonifacius ait Ruſum eſſe honorandum propter apoſtolicam vicem, & ordinationes Episcoporum citra ejus conſcientiam celebrari non poſſe.

I. SIRICIUS itaque primus omnium certa conſtitutione Theſſalonicenſi

Episcopo delegavit vices apostolicae sedis, Anyfio nimirum, qui paulò ante Siricij episcopatum successerat Acholio. Non extat epistola ejus ad Anyfium ea de rescripta, & ad eum missa per Candidianum Episcopum. Extat autem alia ejus epistola post obitum Candidiani scripta, ex qua colligimus statum à Siricio fuisse ut nulla licentia esset sine Anyfij consensu in Illyrico Episcopos ordinare. Siricio successit Anastasius, isti verò Innocentius, qui vicariam suam potestatem eidem Anyfio commiserunt per Illyricianas provincias, exemplo decessorum suorum. Præstat porrò referre verba Innocentij ad Anyfium, ex quibus intelligemus quanam fuerit illa potestas, & quantum Thessalonicensi Episcopo detulerint Romani Pontifices illorum temporum. *Cui etiam, inquit, id est, Anyfio, anteriores tanti ac tales viri predecessores mei Episcopi, id est, sanctæ memoriae Damasus, Siricius, atque supra memoratus vir, id est, Anastasius, ita detulerunt, ut omnia quæ in illis partibus gererentur sanctitati tuæ, quæ plena iustitiæ est, traderent cognoscenda, meam quoque parvitatem hoc tenere iudicium eandemque habere voluntatem te decet recognoscere.*

Apud Holsten.
pag. 46.

II. Generalia sunt ista mandata, sed quæ tamen indicant magnam à sede apostolica potestatem conlatam Anyfio fuisse, nimirum ut omnia quæ in provinciis Illyricianis gererentur, ad notitiam & iudicium Thessalonicensis antistitis perferrentur, ut sententia & auctoritate ejus componerentur. Quod non intelligi ita debet ac si tum primùm causæ omnes Illyricianæ ad curam Thessalonicensis Episcopi pertinere cœpissent cùm ornatus est vicariatu sedis apostolicæ. Constat enim ex eisdem Innocentij epistola ad Rufum ea tantum delegatione effectum ut causæ quæ secundum morem referri debebant ad Romanum Pontificem, velut ad Patriarcham Occidentis, ad curam pertinerent Thessalonicensis antistitis; ut qui primus erat inter primates Illyricos, id est, primus provinciarum illarum Metropolitanus, etiam ut sedis apostolicæ delegatus causas quæ inciderent in Illyrico terminaret. Nondum enim positi fuerant termini vicariæ huic potestati, sed omnes omnino causæ illarum provinciarum commissæ fuerant Episcopis Ecclesiæ Thessalonicensis.

Apud Holsten.
pag. 49.

III. Successerat Rufus Anyfio, viro de sede apostolica bene merito, & qui post acceptum ejus vicariatum plurimis beneficiis sibi devinxerat Romanos Pontifices, ut Leo primus testatur. Hujus ergo successoris vices suas delegans Innocentius, his ad eum verbis utitur: *Drivinitus ergo hæc procurrens gratia ita longis intervallis determinatis à me Ecclesiis dis-*

Apud Holsten.
pag. 48.

*cat consulendum, ut prudentiæ gravitati que tue committendam curam causâque si qua exoriantur per Achaïam, Thessaliæ, Epiri veteris, Epiri novæ, & Cretæ, Daciæ mediterraneæ, Daciæ ripensis, Mæsiæ, Dardaniæ, & Prevali Ecclesias Christo Domino annuente censeam. Verè enim ejus sacratissimis monitis lectissima sinceritatis tuæ providentiæ ac virtuti hanc injungimus sollicitudinem; non primitus hæc ita statuentes, sed præcessores nostros apostolicos imitati, qui beatissimis Acholio & Anyfio injungi pro eorum meritis ista voluerunt. Tum addit paulò post: *Arripe igitur, dilectissime frater, nostra vice per rescriptas Ecclesias, salvo earum primatu, curam; & inter ipsos primates primus, quicquid eos ad nos necesse fuerit mittere, non sine tuo postulant arbitratu. Ita enim aut per tuam experientiam quicquid illud est finietur, aut tuo consilio ad nos usque perveniendum esse mandamus.**

IV. Quoniam verò ea interdum incidere negotia poterant quæ congregationem sacerdotum requirerent, hanc quoque Rufo potestatem facit, ut quotiens eæ occasiones emerferint, synodos etiam extraordinarias celebret ex provinciis Illyricianis. *Licitum autem, inquit, & apostolicæ sedis favore permisum tuæ fraternitati cognosce ut cùm aliqua ecclesiastica ratio vel in tua vel in memoratis provinciis agitata cognoscendâque fuerit, quos velis Episcoporum socios quibuscunque de Ecclesiis assumes tecum, quorum & fide & moderatione quicquid necessitas causæve flagitaverit, optimus dirigas arbiter, & præcipuus, quippe à nobis lectus, definitus intercessor. Hunc eundem ordinem secuti sunt Romani Pontifices sequentibus seculis, ut suo loco dicemus.*

V. Verùm quia privilegia Thessalonicensis Ecclesiæ tributa nullius utilitatis futura erant, donec provinciis innotuissent, Innocentius, ad exemplum Principum Romanorum, qui leges & edicta mittebant per provincias ut Præsidentum ministerio publicarentur, literas de legatione Rufi conscribi iussit ac mitti ad universos Episcopos per provincias Illyricianas constitutos unâ cum suis & superiorum Pontificum epistolis ex archivo Romano descriptis. Ita enim intelligenda puto sequentia hæc Innocentij verba: *Omne sanè instructionem chartarum in causa archiepiscoporum cum Presbytero Senecione, viro admodum maturo, fieri iussimus. Itaque & ex prioris nostræ epistola & ex his chartulis bene recensens quid agere debeas recognosce. Nam voluntatem hanc nostram per unamquamque provinciam satis, ut decebat, literis manifestavimus. Data est hæc ultima Innocentij epistola xv. Kal. Iulij, Honorio IX. & Theodosio V. Augg. Consulibus, id est, anno quadringentesimo duodecimo, cùm undecim annum in pontificatu*

ageret Innocentius. Prior verò ejus epistola ad Rufum data erat in ipsis episcopatus ejus initiis.

V I. Honorem illum retinuit Rufus etiam sub Zozimo, Bonifacio, & Celestino successoribus Innocentij. Non extant Zozimi litteræ de ea re. Sed cum Bonifacius ad Rufum scribens doceat frequentia Romano-rum Pontificum rescripta ex apostolica sedis fonte manasse, quibus sollicitudinem Ecclesiarum per Macedoniam & Achaïam sitarum certum esse ait illi fuisse commissam, manifestum est illum, qui vices apostolicæ sedis impleverat sub Innocentio, eas quoque egisse sub ejus successore Zozimo, & ab eo quoque variis rescriptis instructum fuisse, quæ tum extabant in serinio Ecclesiæ Romanæ; præsertim cum idem Bonifacius ad Episcopos Thessalios scribens dicat se nihil novum concessisse Rufo, sed gratiam in hoc priorum esse secutum, id est, Innocentij & Zozimi decessorum suorum, à quibus auctoritatem Rufus acceperat per Illyricianas provincias. Quare cum causa Perigenis electi Corinthiorum Episcopi, sed qui antea ordinatus esset Patrensis Episcopus in eadem Achaïa, non tamen à Patrensis suscepius, ad sedem apostolicam delata fuisset à synodo illius provincie, ejus cognitionem Rufo delegavit Bonifacius, tanquam ei ad quem cura provincie Achaïæ pertinebat; ut patet ex variis Bonifacij epistolis ad eum datis.

V II. Accidit sanè hoc tempore, ut cum Rufus de quibusdam ecclesiasticæ disciplinæ capitibus consulisset Bonifacium, isteque ad ejus consulta respondisset ex auctoritate sedis apostolicæ, passus sit Rufus contradictionem à nonnullis provinciarum illarum Episcopis, dum exequi curat mandata Bonifacij. Timens verò Rufus ne infaustum hunc constitutionum pontificiarum exitum sibi imputaret Bonifacius, ut etiam occasione ista se vindicaret à contemptu Illyricianorum Episcoporum, à quibus molestiam passus erat, literas ad eum dedit, quibus & contumaciam Illyricianorum Episcoporum significabat, seque vel ex eo culpæ eximere studebat, quòd sibi semper oculis observari videretur beatissimus Petrus, cujus vices per Illyricum sibi commissæ fuerant, adeoque non ausurum se fuisse aliquid ex officio suo remittere eo præsentem. Probabilem ac sapientem exculationem admisit Bonifacius, neque imprudentiam Rufo imputans neque negligentiam, eaque occasione usus, ut illum validius excitaret ad conservandam debitam sedi apostolicæ reverentiam, vices ei suas, ut factum fuerat à superioribus Pontificibus, delegavit literis ad ipsum datis

Tom. II.

X I I. Kal. Octobris, Monaxio V. C. Consule, id est, anno quadringentesimo decimo nono. Elegans profectò est epistola illa, & sedis apostolicæ Pontifice cum primis digna. Sic autem habet.

Dilectissimo fratri Rufo Bonifacius. Credebamus post epistolas nostras pro ecclesiasticæ discipline observatione transmissas omnibus aditum presumptionibus præcludendum, cum ad consultationem dilectionis tue præbuissemus debitum pro causarum estimatione responsum, constituentes ea debere servari quæ ecclesiastica exigit disciplina. Sed quantum nunc tue sanctitatis nobis relatio patefecit, apud plerisque valuisse quod scripsimus, apud quosdam autem admonitionem nostram inefficacem cognovimus fuisse. Nec hoc fraternitati tue possumus imputare, cum te anximum pro commissâ tibi Ecclesiarum sollicitudine & rebus & literis sentiamus. Vigilantiæ tue laudamus industriam; qui ne videaris tibi commissâ negligere, id non prætermittis literis indicare quod sedis apostolicæ debeat censura corrigere, hunc te Dei nostri habere professum timorem quem prudentissimo inesse convenit sacerdoti; qui tunc tibi esse poterit gloriosus, si ea quæ curæ tue commissâ sunt prodessent Ecclesiis fuerimus experti. Invenitur enim te, ut epistolis tuis ipse fideliter es locutus, beatissimus Petrus Apostolus oculis suis qualiter summi rectoris utavis officia. Nec potest tibi esse non proximus qui pastor dominicarum ovium est perpetuus constitutus, aut aliquam ubivis partem Ecclesiam non curare in quo universalis Ecclesiæ positum legimus fundamentum.

V III. Ab ea Rufi commendatione Bonifacius statim transit ad curam quæ illi injuncta fuerat à sede apostolica; simulque & certa mandata præscribit, & in laudes eorum Episcoporum exultabundus excurrit qui constitutis apostolicæ sedis ad Rufum missis debitum consensum commodaverant; quales fuerunt Adelfius & Perigenes. Te ergo, frater carissime, inquit, omnis cura respectat earum Ecclesiarum quas tibi vice sedis apostolicæ à nobis creditas recognosces; ut & prava corrigas, & dissipata componas; & si quæ inter Episcopos eventiant causa, sub divini judicij timore distinguas; ut creditis tibi à sede apostolica gubernaculis contra omnes fluctus nascentium procellarum justè & prudenter utaris. In notitiam singulorum ad quos antè jam scripsimus quem deberent traxerim custodire nostras te epistolas pertulisse dixisti; quibus debitum se commodare consensum plurimi sacerdotum sacrarum traditionum memores sunt professi; quos fraternâ caritate complexi tales esse cognoscimus cœpiscopum nostrum Adelfium vel fratrem Perigenem.

V IX. Quanam fuerint constituta Bonifacij quæ recepta non sunt à quibusdam partium illarum Episcopis Bonifacius non ex-

I ij

primit. Illud tantum docet, eos qui consensum his statutis commodaverant sacrarum traditionum fuisse memores. Vnde colligi debet in ea fuisse sententia Bonifacium ut existimaret istos contumaces ac refractarios ivisse contra veterem consuetudinem. Sed quænam illa fuerint in quæ illi peccaverant, non aperit in hac epistola. Itaque aliunde repetenda sunt, & quidem ex aliis ejusdem Bonifacii epistolis, quo teste nullus in hac causa luculentior esse potest. Ex his colligimus Rufum ad eum retulisse de subreptione quorundam Episcoporum Illyricianorum, qui à Theodosio extorserant legem *Omni innovatione cessante*, qua causæ Illyrici orientalis ad Constantinopolitanum Episcopum perferri jubebantur. Retulerat præterea Rufus Episcopos illos se inconsulto synodum Corinthiacam indixisse pro retractanda causa Perigenis, vicariatum porrò sibi per Achaïam concessum venisse in contemptionem, contemptumque illum etiam in sui personam redundare. Rescripsit ergo Bonifacius nova illa tentamenta Episcoporum Illyricianorum, quæ vetustati contraria erant, valere non posse, servandum esse jus apostolicum, causas à sede apostolica definitas retractari non posse in provinciis, & statum Perigenis Corinthiorum Episcopi nulla posse penitus ratione turbari, Concilia intra Illyricum congregari non posse extra conscientiam Rufi, adeoque hunc honorandum propter apostolicam vicem, absque quo non liceat Episcopos ordinare per illas provincias. Quæ ut ordine ostendamus ita evenisse, à subreptione Illyricianorum Episcoporum incipiendum est.

X. Illyriciani Episcopi agrè ferentes sibi in omnibus causis ecclesiasticis superpositum esse Thesalonicensem Episcopum, naçi occasionem turbandi ex translatione Perigenis ad Ecclesiam Corinthiorum, quæ judicio Romanæ sedis decreta fuerat, querelam istam ad aures Theodosij Augusti retulerunt, simulque suggererunt uti Constantinopolitanæ urbis antistiti, quæ se veteris Romæ prærogativa gaudere gloriabatur, hunc honorem tribueret, ut si quid dubietatis emergeret in provinciis Illyrici, id oporteret non absque scientia Constantinopolitani Episcopi terminari, ad exemplum veteris Romæ, ad quam fiebat relatio causarum ex omnibus provinciis. Maximam invidiam habuisse amplissimam illam Rufi potestatem, quæ Episcopos illos ad tantum facinus audendum impulit, probat epistola Bonifacii ad Episcopos per Thesaliam constitutos, data post legem Theodosij de qua mox dicemus. Ergo servate honorem debitum capiti, inquit; quia nolumus

Apud Hollen. 2.
pag. 67.

ut intra se membra decerent, ita ut tendatur eorum ad nos usque certamen, dum fratrem & coepiscopum nostrum Rufum dignum ducitis contemtu; cui nihil novum auctoritas nostra concedit, sequens priorum gratiam, qua huic cura Ecclesiarum sepe videtur injuncta. quod factum ita intemeratum servari volumus in futurum sicut à patribus hujus dispositionis forma servata est. Non decet fratres alterius dignitate morderi.

XI. Horum invidiorum suasionibus per motus Theodosius, augendæ præterea dignitatis Constantinopolitanæ urbis, ut videtur, cupidus, legem edidit anno CDXXI, qua edixit uti servata veterum canonum reverentia, causæ ecclesiasticæ per omnes Illyrici provincias judicentur in suis quæque provinciis, ita tamen ut si quid dubietatis emerferit, id est, si qua causæ major incidit, referatur ad Episcopum Constantinopolitanæ urbis, eò quòd nova Romæ veteris Romæ privilegiis fruatur, & nova Romæ Episcopus primatu honoris portetur post Romanum Episcopum juxta canonem secundum synodi Constantinopolitanæ. Cùm de hac innovatione certior factus esset à Rufo Bonifacius, videretque ea ratione tentari ac convelli *jus apostolicum*, ut ipse vocat, & canones antiquos, illustrissimasque Ecclesias Alexandrinam & Antiochenam gradibus suis moveri quos eis & vetusta consuetudo & canon Nicanus confirmaverant, ad Rufum rescripsit nova illa tentamenta vires habere non posse, & eorum studiis cedendum non esse quos novitas rerum & indebitæ desiderium dignitatis accendit, sed elaborandum esse & Deo nostro favorem præstante certandum uti quisquis contra licitum nititur, sibi per omnia recognoscat occursum. Quod adversus Constantinopolitanum antistitem dici manifestum est, qui secundum sibi locum vindicabat adversus vetustatem & canones antiquos, cùm secundus locus deberetur Alexandrino, tertius Antiocheno. Vnde & in epistola ad Episcopos Illyricianos ita loquitur: *Quoniam locus exigit, si placet recentese canonum sanctiones; reperietis quæ sit post Ecclesiam Romanam secunda sedes, quæve sit tertia: à quibus ideo ita rerum videtur ordo destructus, ut se Ecclesiarum Pontifices ceterarum sub uno tamen eodemque sacerdotio habere cognoscant quibus caritate servata propter ecclesiasticam disciplinam debeant esse subiecti. Et quidem hac sententia canonum à vetustate duravit, & nunquam usque Christo nostro favente perdurat. Et paulò post: Servant Ecclesia magne predictæ per canones dignitates, Alexandrina & Antiochena, habentes ecclesiastici juris notitiam. id est, jus apostolicum, ut supra dixit.*

XII. Sed altius penetrabat, quam The-

Vide supra
cap. 2. 7. 1.

Apud Hollen.
pag. 67.
De synodis
videtur con-
ta. Collat. l. 1.
De canonibus
synodis
Alexand. l. 1.
De Antiochia
ad Thesal.
l. 1. h. 1. 1.
l. 1. 1. 1.

l. 1. 1. 1.
Hollen. 2.

l. 1. 1. 1.

fali & quidam Illyriciani Episcopi tentabant, provinciarum illarum divisio à patriarchatu Occidentis & à communione & potestate Romani Pontificis, quarum cura istum levare procurabant, ut amplificandæ auctoritatis alterius se esse studiosos hoc facinore ostenderent. *AUDIO Episcoporum quosdam, inquit Bonifacius in epistola ad Thessalos, apostolico jure contempto novum quippiam contra Christi propriè præcepta tentare, cum se ab apostolica sedis communione & ut ita dicam verius, potestate separare nituntur, eorum petentes auxilium quos ecclesiasticarum sanctio regularum majoris esse non dedit potestatis. Leguntur enim præcepta majorum, & quibus in Ecclesias juris aliquid dederint invenimus. Iam temeratores est ecclesiasticæ discipline quisquis in ejus leges, cum sibi nihil debeatur, invēpit ea sibi vindicando quæ sibi à patribus negata videantur. Tum in epistola ad Episcopos per Illyricos constitutos aperit quanam fuerit illa præsumptio, nimirum prohibere ne causæ ecclesiasticæ provinciarum Illyrici orientalis deferrentur ad sedem apostolicam, adeoque ex ista præsumptione effectum ut eas auderent retractare quæ supremo sedis apostolicæ judicio definitæ fuerant. Quod ait esse contrarium moribus antiquis. Nam & illustrissimas Orientis Ecclesias, Alexandrinam nempe & Antiochenam, in magnis negotiis consuluisse semper sedem Romanam, ejusque auxilium postulasse quoties occasiones inciderunt ingentium periculorum. Quanto magis istam consuetudinem servandam esse à minorum urbium Episcopis, & ab Illyricianis potissimum, qui ab omni retro antiquitate usque ad hæc novissima tempora paruerant constitutis apostolicæ sedis. Nemo unquam, inquit, apostolico culmini, de cujus judicio non licet retractari, manus obvias audacter intulit, nemo in hoc rebellis extitit, nisi qui de se voluit judicari. Servant Ecclesia magne prædictæ per canones dignitates, Alexandrina & Antiochena, habentes ecclesiastici juris notitiam. Servant inquam statuta majorum, in omnibus deferentes, & ejus vicissitudinem recipientes gratia quam se in Domino, qui pax nostra est, nobis debere cognoscunt. Sed quia res postulat, approbandum documentis est maximas Orientalium Ecclesias in magnis negotiis, in quibus opus esset disceptatione majore, sedem semper consuluisse Romanam, & quotiens usus exegit, ejus auxilium postulasse. Descendit deinde ad exempla sanctorum Athanasij & Petri Alexandrinorum antistitum, tum Meletij & Flaviani Antiochiæ, & ad ipsius Nectarij Constantinopolitani ordinationem. Addit verò sub Innocentio Pontificis orientalium Ecclesiarum dolentes se à beati Petri communione sejunctos, per Le-*

gatos pacem poposcisse, eamque illis à sede apostolica indultam fuisse.

XIII. Angebat vehementer Bonifacium causa Perigenis, caritate sanè erga hominem sedi apostolicæ addictissimum, sed præcipuè propter convulsam ab Episcopis Illyricis Romani judicij definitionem, qui post illud eam causam rursus judicare moliebantur in Concilio Corinthiaco. Nam dupliciter in hoc peccabatur adversus sedis apostolicæ majestatem, Primò, quòd eam causam retractare præsumerent quæ supremo Romani Pontificis arbitrio judicata fuerat. Deinde, quòd eam synodum celebrare cogitarent præter conscientiam, id est, consensum, Ruffi Episcopi Thessalonicensis, qui Vicarius erat Romanæ sedis per omnes Illyrici provincias. Hæc duo capita complexus est Bonifacius in epistola ad Rufum: *Ad synodum quæ dicitur illicitè congreganda de causa fratris nostri & cœpiscopi Perigenis, cujus scripsimus statum nulla posse penitus ratione turbari, talia scripta direximus quibus universi fratres intelligant primò convenire se citra tuam conscientiam minimè debuisse, deinde de nostro non esse judicio retractandum. Nunquam etenim licuit de eo rursus quod semel statutum est ab apostolica sede tractari.*

XIV. Adeo autem altè infederat hic dolor animo Bonifacij, ut ad Episcopos Illyrios, qui ad synodum Corinthiacam conventuri erant, scribens apertè comminatus abstentionem sit, si Perigenis causam iterum ad discutiendum in medium adducerent, cujus honor dubius & incertus per regulas omnino esse non posset post sententiam Romani Pontificis. *Congregatur ergo, inquit, ut redeamus ad causam hujus injuriæ, synodus, cujus dilecto consultum semper superhabens Concilij recognoscat arcanum; & fiet, quod quidem fieri per regulas omnino non poterit, fratris & cœpiscopi nostri Perigenis honor dubius & incertus, quem in sede Ecclesiæ supradictæ nostra sententia conlocavit. Et infra: Convenientes ut condecet fratres, ne quis volens in nostra communione durare, fratris & sacerdotis nostri Perigenis iterum ad discutiendum in medium nomen adducat, cujus sacerdotium Apostolus Petrus semel jam Spiritus sancti suggestionem firmavit. Valuit porro, ut illud etiam dicamus, apostolicæ sedis auctoritas circa Perigenem, ut in epistola ad ipsum data docet Sixtus III. eum redarguens quòd Thessalonicensi Ecclesiæ refulsaret, cujus commendatione & apostolicæ sedis beneficio sedem suam retinuerat adversus æmulos. Gratulari potius, inquit, quam conquiri deberemus de tua fraternitatis actibus, cum tibi apostolicæ sedis auctoritas in ipsis tunc ordinationis initiis, quod te semper meminisse*

Bonif. I. apud
Hollten, pag. 70.

Apud Hollten.
pag. 62.

Ibid. pag. 74-79.

Apud Hollten.
pag. 83.

Apud Hollten.
pag. 62.

Apud Hollten.
pag. 62.

Apud Hollten.
pag. 62.

Apud Hollten.
pag. 62.

oportet, adfuerit. Et in fine epistolæ: *Tua enim magis interest ut huic plurimum deferatur Ecclesia que tibi tantum honoris contulit ut pro te contra eos qui tibi tunc æmuli fuerant repugnaret.* Idem in epistola ad Episcopos in synodo apud Theſſalonicam congregandos: *Noverit Corinthii, Episcopus sibi licentiam potestatis liberæ minime tribuendam, si huic voluerit Ecclesia resistere quam sibi noverit profuisse; cui necesse est nos quoque, si quid tentare voluerit, obviare, qui præteritorum que illi per nos præstita sunt memores sumus, & illicitis semper usurpationibus obviamus.*

Ibid. pag. 92.

XV. Sufficerent ista quidem ad probandum Perigenis ordinationem in Ecclesia Corinthiensi convaluisse auctoritate Romani Pontificis. Sed tamen adhuc adferamus testimonium Socratis, qui de Perigenis ordinatione ita scribit: *Perigenes Ecclesie Patrensis designatus fuit Episcopus: quem, ubi populus illius urbis eum repudiaverat, Episcopus Romanus mandavit ut Episcopo Corinthi metropolis jam mortuo, in sede episcopali illius urbis collocaretur. Cui Ecclesie relicto vite spatio præfuit.* Testatur istud ipsum & Ivo Carnotensis in præfatione Decreti, Socrate, ut opinor, auctore usus. *Perigenes, inquit, in Petris est ordinatus Episcopus. Sed quoniam civis ejus civitatis eum suscipere noluerunt, Romana civitatis Episcopus justit eum in throno æari in Corintho metropoli, defuncto ejus Episcopo; ei que, donec advixit, Ecclesie præfuit.* Extat sanè epistola Celestini Papæ ad Perigenem & ad alios quosdam partium illarum Episcopos, in qua ille primo loco nominatur. Præterea, cassata, uti supra diximus, constitutione Theodosij quæ relationem causarum dubiarum Illyrici ad Constantinopolitanum Episcopum fieri præcipiebat, nullum subreptiones Illyricianorum Episcoporum habuerunt effectum, adeoque conatus eorum adversus Perigenem debuit simul esse vanus & irritus.

Socrat. lib. 7. cap. 35.

Vide supra in Ad. dit. ad cap. 2. lib. 4.

Vide supra §. 4. hujus capituli.

XVI. Displicebat itaque Bonifacio Episcoporum Illyricianorum audentia, qui Concilia congregare præsumebant citra conscientiam Rufi. Nam Innocentius primus, cupiens Vicario suo Rufo aliquam insignem prærogativam dare, ei ex apostolica sedis favore concefferat ut quoties causa aliqua eveniret quæ congregationem sacerdotum requireret, posset quos vellet Episcopos de quibuscunque Ecclesiis evocare, & cum eis controversias definire. Hæc tantum Innocentius. Sed quoniam non satis ad gloriam viri de sede apostolica bene meriti id esse arbitratus est Bonifacius, constituit ne liceret Episcopis Illyricianis convenire, id est, Concilia celebrare, citra conscientiam ejusdem Rufi. Vnde cum inaudivisset Episcopos illos synodum indixisse apud Corinthum pro retractanda causa Perigenis, commotus & exagitatus, ut ipse ait, propterea fuit, synodumque non aliter celebrari mandavit quam ex auctoritate Rufi, electionem verò judicium à Rufo faciendam esse. Sanè quoniam servandus accusatori locus est, inquit, ne audentiam penitus incitare videamur, si quid ab eodem, postquam Episcopus nostris est auctoritatibus constitutus, contra disciplinam & propositum sacerdotij fertur admissum, coepiscopus noster Rufus, cui ad vicem nostram cuncta committimus, cum ceteris fratribus quos ipse delegerit, negotium curabit audire, ad nostram relaturus omnia notionem quæcunque cognitioni ejus rerum curfus & ordo monstravit.

XVII. Postremum caput responſorum Bonifacij ad consulta Rufi respiciebat, ut diximus, personam ipsius Rufi, quatenus Romani Pontificis vices obtinebat, & jus ordinandorum Episcoporum per Illyricum. Istud colligitur ex epistola ejusdem Bonifacij ad Episcopos Illyricianos; in qua ait honorandum esse Rufum propter apostolicam vicem, & ordinationes Episcoporum citra ejus conscientiam celebrari non posse. Illud etiam, quoniam auctoritas nostra commotione solita vacare non debet, hortamur, & repetito sapienter sermone præcipimus, ut in omnibus huic viro obedientiam dispositionibus commodetis. Nullus, ut frequenter diximus, alicujus ordinationem citra ejus conscientiam celebrare presumat, cui, ut supra dictum est, vice nostra cuncta committimus. Item in epistola ad Episcopos Theſſalæ: *Episcopos per Illyricum citra conscientiam coepiscopi nostri Rufi nullus ordinare presumat.*

Ibid. lib. 7. cap. 72.

Ibid. pag. 93.

Ibid. pag. 94.

CAPVT XXV.

Synopsis.

I. Rufus Theſſalonicensis Episcopus à Celestino quoque ornatus est Vicariatu sedis apostolicæ. Probat auctoritate Nicolai I. & ex ipso Celestino.

II. Referuntur ejus verba, qua sunt magni momenti, & aperiùs explicant Vicarij Theſſalonicensis auctoritatem quàm superiorum Pontificum epistola.

III. Declarat causas qua non sine Rufi auctoritate & consensu agi poterant, nimirum ordinationes Episcoporum, celebrationes Conciliorum, & majorum causarum relationes ad sedem apostolicam.

IV. Moruo Rufo, Anastasius ei in cathedra & in Vicariatu successit. Concilium indictum apud Theſſalonicam. Mandata Anastasio data à Sixto III.

V. Referuntur alius Sixti locus, ex quo perperam colligit Holstenius Vicariatum Theſſalonicensem non sedis sed persone privilegium fuisse.

VI. Disputatur an Romani Pontifices sic vices suas alicuiquam Episcopo tribuere potuerint ut eas auferrent Theſſalonicensi; & probatur istud non licuisse, variis argumentis.